

MÁM RADŠEJ
BEATLES

MÁM RADŠEJ BEATLES

Vladimír Leksa-Pichanič

Ilustroval Miroslav Regitko

Autor © Vladimír Leksa-Pichanič
Illustrations © Miroslav Regitko
Photographs © Pixabay, Wikipedia, Fotolia, Jozef Uhliarik,
Fedor Pichanič
Design © Juraj Zvalo
Slovak edition © Perfekt 2017

MÁM RADŠEJ BEATLES

Autor: Vladimír Leksa-Pichanič
Ilustrácie: Miroslav Regitko
Fotografie: Pixabay, Wikipédia, Fotolia, Jozef Uhliarik, Fedor Pichanič
Jazyková redaktorka: Alexandra Cighardová
Grafická úprava: Juraj Zvalo

Vydal Perfekt, a. s., Cukrová 14, 811 08 Bratislava,
ako svoju 794. publikáciu.
Rok vydania 2017
Prvé vydanie
Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Cukrová 14,
811 08 Bratislava, e-mail: odbyt@perfekt.sk alebo kúpiť v Kníhkupectve
Vojtecha Zamarovského, Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1, alebo na
www.perfekt.sk s 30 % zľavou.
Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na
www.martinus.sk a www.dibuk.sk.

ISBN: 978-80-8046-869-9

www.perfekt.sk

Túto knižku venujem všetkým neposlušným žiakom a ich dobrým učiteľom a učiteľkám. Dobrí učitelia sú tí, ktorí majú radi neposlušných žiakov. Nemyslite si, takých učiteľov je veľa. Ved' ani Ringo, George, Paul a John nepatrili medzi poslušných žiačikov, a viete koľko učiteľov a učiteľiek ich má rado? Naopak, zlí učitelia majú radi iba žalobaby. No nebojte sa! Na ZŠ Satinského takých nenájdete.

Vladimír Leksa-Pichanič

» DVOJKA S HVIEZDIČKOU «

Sedím na stoličke vo svojej detskej izbe za písacím stolom a o všeličom premýšlam. No, o všeličom...

„... a na domácu úlohu napíšete slohovú prácu na tému Čím chcem byť,“ pozrie na nás slovenčínarka ponad okuliare. Majú hrubý čierny rám a neustále sa jej šmýkajú až po samý okraj nosa.

„Tým myslím, čím chcete byť vy a nie ja, Berco!“ predbehne ma, keď už-už otváram ústa, aby som pohotovo a vtipne, ako vždy, vykrikol: Čím chcete byť? No učiteľkou predsa, ináč by ste to nerobili.

Nepoviem nič.

„Musí to byť najmenej na jednu stranu. Máte na to celý týždeň,“ slovenčínarka si nadvihne okuliare. V tej chvíli zazvoní.

To sa stalo minulý štvrtok. Teraz je streda večer a ja tu sedím nad prázdnyim papierom. Hop! Až taký prázdny nie je. Práve som dokončil nadpis: ČÍM CHCEM BYŤ. Vytieňoval som ho farebnými fixkami, každé písmenko inou farbou, a orámčeval. Hotové umelecké dielo, hovorím si, keď si ho privretými očami s fixkou v ústach z odstupu obzerám ako dajaký odborník, keď sa díva na obraz v galérii. Čím chcem byť, čím chcem byť, čítam si ho dokola, potom sa zamyslím, poškrabem sa za uchom a po chvíľke váhania pridám okolo nadpisu ešte jeden rámeček. Tak, teraz je to bezchybné. Poďme na vec.

»»»» Vincent van Gogh

Vincent van Gogh chodil po poliach s plátnom a farbami, maľoval všetko, čo videl. Počas svojho života nepredal žiadny obraz, ale dnes jeho obrazy stoja aj sto miliónov dolárov. Uf.

Mohol by som byť trebárs huslistom.

Chodím na husle už šiesty rok, ale nie je to žiadna sláva. Povedal by som, tak na dvojku. Minulý školský rok som však so svojím nástrojom zažil hviezdne okamihy: stojím na pódiu, husle pod bradou, v ruke slák, všetky pohľady upreté na mňa. To bolo vtedy, keď som kamarátom z výtvarného odboru stál ako tichý model.

Už sa nepamätám, na čo som počas tej hodiny kreslenia myslel, možno som si predstavoval, ako krásne hrám alebo čo by som tak asi nakreslil sám. No pamätám sa celkom presne, že ma svrbeli nohy a ja som sa nemohol poškrabať... Nie! Huslistom nebudem, radšej maliarom. Kreslenie ma vždy veľmi bavilo. Učiteľka výtvarky však vraví, že nemám trpezlivosť, a preto z každého obrázka dostávam dvojku. Ale ja chcem maľovať netrpezlivo a vášnivo. Nehybný huslista? Pché! To nie je pre mňa, na to sú tu predsa sochy. Ja maľujem rýchlo ako van Gogh. Viem to, lebo som o ňom videl film. On namaľoval čierneho havrana, ani keď krídlom mávne. Ja by som maľoval pretekárske bugatky... Počkať! V tom filme si van Gogh potom odrezal ucho. Ja mám svoje uši rád, aj keď trošku odstávajú. Rád sa za nimi škrabem. Nemyslím si, že by som im bol schopný nejako ublížiť. Nebudem ani maliarom! Pre istotu. Budem pretekárom na bugatke. Pretekár je síce čosi ako športovec a náš telocvikár hovorí, že vôbec nie som športový typ – z telocviky by som mal dvojku, keby sa známkoval – potrebujem ja však za volantom vedieť gymnastiku? Pretekár robí kotrmelce s celým autom a nie na žinenke...

Za oknom zapíska vták. Možno vrabec ako ja, pomyslím si. Ja sa totiž naozaj volám Vrabec. Bartolomej Vrabec. Som

žiakom 7. G a zo všetkého mávam dvojky. Môj menovec za oknom si veselo čvrlíká. Tebe je hej, ty nemusíš písať sloh. A čo tak byť vtákom? Nemusel by som sa v škole prezúvať, nemusel by som hrať na husliach, nemusel by som si umývať zuby...

„Večera!“ zaznie z kuchyne.

„Babka, čím si chcela byť, keď si bola siedmačka?“ opýtam sa, keď dojem posledný chlieb vo vajíčku. (Nie, určite nechcem byť vtákom!)

„My sme nad takým nepremýšľali, bola vojna,“ prísne povie babka a chlipne si zo včerajšieho boršču.

„A ty mami?“ otočím sa po chvíli ticha k mame.

„Prečo sa pýtaš?“

„Máme napísať sloh na tému Čím chcem byť.“

„A odkedy máš tú úlohu?“

„Dala nám ju minulý štvrtok.“

„A zajtra ju máš odovzdať, však?! No to si sa skoro spamätal, mohli sme o tom cez víkend porozmýšľať. Slovenčinu vás učí tá v tých hrubých okuliaroch, však? Robia ju staršou. Všetci ju robia staršou?“ zakričí mama na tata.

„Mama by mohla byť herečka,“ ozve sa z pracovne, „dokáže zdvihnúť jedno obočie. Každý, kto vie zdvihnúť jedno obočie, má už pol Oscara na poličke v obývačke. Ja som chcel byť diaľkový vodič, keď som bol siedmak,“ pokračuje tato, aj keď jeho som sa na nič nepýtal.

„Chodil by som po svete na liazke a počúval Elán,“ hneď si začne spievať.

„Hej, a ja aby som umrela od strachu, však?! Chod' si umyť zuby!“ ukončí mama môj prieskum.

Stojím v kúpeľni pred zrkadlom, zdvímam jedno obočie, div neprehryznem zubnú kefku, ale zakaždým vyletí spolu s ním aj to druhé. Asi od prekvapenia. Nie, hercom nemôžem byť.

„Kaskadér, kaskadér skočil do čiernych dvier...“ ozýva sa z pracovne.

A kaskadérom už tobôž nie.

Sedím v pyžame vo svojej detskej izbe. Za oknom ešte stále píska vrabec. Chytím pero a začnem písať.

Zvoní. Do triedy vojde slovenčinárka. Ktovie aká je vlastne stará, pomyslím si.

„Tak, žiaci, mám tu opravené slohy,“ položí na stôl štós papierov.

„Niektoré sa mi veľmi páčili,“ zoberie do rúk ten najvrchnejší, „Dagmar veľmi krásne opísala, prečo chce byť učiteľkou. Na dve strany! Výborne, Dáška. Jednotka.“

Učiteľka podáva sloh vrkočatej spolužiačke predo mnou a vracia sa ku katedre.

„Z vašich prác som sa kadečo o vás dozvedela. A nielen to, čo ste o sebe napísali. Napríklad Hugo píše,“ slovenčinárka vytiahne papier zo samého dna, „že chce byť prezidentom, lebo je bohatý, ale podľa fľakov na jeho slohovej práci to skôr vyzerá, že z neho bude kuchár. Písal si to pri večeri v kuchyni?! Štvorka. Alebo Matilda...“ učiteľka vytiahne z kopy ako kúzelník z kôpky karát ďalší papier, „... píše, že chce byť novinárkou, lebo tá pozná všetkých spevákov. Ale milá Maťa, novinári pri svojej práci používajú pero alebo laptop, a nie trstenicu či bič. Čím chcem byť sa píše s tvrdým y. Zopakuj si vybrané slová po B. Trojka.“

Učiteľka položí papier pred Maťu, ktorá sa iba zazubí. Super baba, že nezačne hned' fikať. Uškrniem sa na ňu.

„A je tu aj taká slohová práca,“ slovenčinárka zvýši hlas, „v ktorej autor ani nenapísal, čím chce byť!“

Pozrie na mňa.

„Berco, na koľko strán si to mal napísať?“

„Aspoň na jednu,“ odpoviem.

„A ty si napísal?“

„Neviem. Na pol strany?“

„Na štvrt,“ povie učiteľka a pokračuje, „je to také krátke, že až. Prečo si to nenapísal dlhšie?“

„Musel som ísť spať,“ v triede sa ozve chichot. Aj Matilda sa usmeje.

„Nuž, keby si strávil menej času s nadpisom, hádam by si aj na stranu stihol napísať,“ povie slovenčinárka a všetci stíchnu.

Tak, teraz to príde. Päťka. Namiesto toho ma prekvapí učiteľkin povel:

„Pod' nám to prečítať, Berco!“

Postavím sa a kráčam k tabuli. Slovenčinárka mi podá moju prácu. Uškrniem sa, poškrabem za uchom a začnem čítať:

Bol raz jeden vrabec. Bol sivý a nevedel pekne spievať. Iba čvirikal ako vodovodný kohútik. Ach, prečo nemám krásny hlas? Chcel by som mať hlas ako slávik. Vtom sa mu jeho želanie vyplnilo. Ako len krásne vyspevoval. Začul ho jastrab, vrabca však nemohol spozorovať, lebo ten bol sivý. Po chvíli sa vrabcovi-slávikovi zunovalo spievať. Začal si obzerať svoje sivé perie. Ach, prečo nemám krásne perie? Chcel by som mať perie ako papagáj. Aj toto želanie sa mu vyplnilo. V tej chvíli si ho všimol striehnuci jastrab, chytil ho do svojich pazúrov a zožral.

Napriek tragickému koncu celá trieda vybuchne hurónskym smiechom. Keď sa všetci utíšia, slovenčinárka sa spýta:

„Viete teraz, keď ste si to vypočuli, čím chce byť Berco Vrabec?“

„Vrabcom,“ zakričia viacerí.

„Jastrabom,“ odpovedajú iní.

„Poľovníkom,“ zvolá niekto.

„Nie, deti,“ povie učiteľka, „naš Berco bude rozprávkarom.“

Všetci sa zasmejú.

„Dvojka,“ povie po chvíli a ukazovákom si posunie okuliare, „ale s hviezdičkou.“

Podá mi môj sloh a ja si sadnem naspäť do lavice.

» HLADANIE ČAROVNÉHO AKORDU «

Som už veľký, no na škôlku sa pamätám celkom presne. Trebárs na to, ako mi Rudo pustil na prst ten balvan, práve keď som chcel chytiť húsenicu. Alebo keď sme sa pretekali poslepičky. Spadol som vtedy do nafukovacieho bazénika. Samozrejme, že v ňom bola voda až po okraj. Či keď som objavil ten jed na potkany... Nie všetky moje spomienky na škôlku sú však také super. Spomínam si jasne aj na ten deň, ktorý spôsobil, že tu teraz sedím v riaditeľni a neviem, čo mám povedať.

„Naozaj s tým chceš prestať, Berco?“ riaditeľka sa na mňa díva vážnym pohľadom. „V šiestom ročníku? Ved' práve teraz, keď už vieš základy, by si si to mohol začať užívať. Už ťa to nebaví?“

Mám jej povedať, že ma to ani nikdy nebavilo? Že keď doma akože cvičím, tak mám na notách na stojane Verna? Že potajomky skracujem čas na budíku, ktorý mi mama každý večer nastavuje na polhodinu cvičenia? Že ma minule na triednom koncerte tak úžasne svrbeli nohy, až som sa skoro uprostred skladby poškrabal sláčikom? Som radšej ticho.

„A čo na to mama s ocom? Pokiaľ viem, tak obaja sú muzikanti. Oni o tom vedia, že s tým chceš skončiť?“

Jasné, že nevedia. Postavím ich pred hotovú vec – mama, tato, končím – viem, bude to bez potlesku. Žiadne bravó! Riaditeľke to však nemusím hovoriť.

„Alebo máš problém s pani učiteľkou?“ skúša ďalej.

Problém? Ved' to ona je všetkému na vine. Bola to práve ona, kto v ten osudný deň zavítal do našej škôlky. Vraj – deti, kto vie zaspievať nejakú pesničku? – isteže som sa nenechal prosiť. Spievam odjakživa rád. Potom to už šlo ako domino – ako sa voláš chlapec? Berco? Tak Bertulík, zaspievaj po mne –

la, la, la, la, lalala... A teraz Bertulík, tu máš paličku a skús zabúchať toto – buch, buch, buch, buch, buch, buchybuch... Ohromné, Bertulík, nechcel by si ku mne chodiť na husličky? – no, a dnes tu Bertulík sedí v riaditeľni, paličkou nebúcha a do spevu mu tiež nie je.

„Metronóm,“ poviem.

„Čo je s metronómom?“ riaditeľka sa rýchlo obzrie smerom ku klavíru.

„Keď pani učiteľka stále púšťa metronóm a mňa to vyrušuje. A volá ma Bertulík,“ skúšam nájsť nejaký konkrétny dôvod na skončenie mojej hudobnej kariéry.

„Aha. A bez metronómu by si hral?“

„Možno,“ utrúsim, ale viem, že moja učiteľka to nedovolí. – Štyridsať rokov učím a všetci moji žiaci takto hrali, aj ty budeš, Bertulík! – hovorí a usmieva sa pritom ako stará mama z Červenej čiapočky.

„Tak dobre, skúsime to bez metronómu,“ navrhne riaditeľka.

„Lenže pani učiteľka to nedovolí,“ bránim sa, „ona vraví, že...“

„Viem. Oddnes budeš chodiť k pánovi učiteľovi Pomukovi.“

S husľovým puzdrom v ruke stojím pred dverami na samom konci dlhej chodby. Na menovke je napísané – Ján Pomuk, hra na klavíri a husliach. Znútra sa ozýva klavír. To predsa poznám! Jasné – Žltá ponorka. Povzbudený mojou obľúbenou pesničkou zaklopem a vojdem. V učebni je prítomie ako v lese. Aj to tu vonia ako v lese. Drevené police na stenách sú plné nôt a kníh. V kúte stojí skriňa a na nej, v slnečnom lúči, ktorý osvetľuje miestnosť cez vysoké úzke okno, sa trbliecie zlatý triangel. Na druhej strane miestnosti stojí klavír a za ním sedí pán učiteľ Pomuk v modrých montérkach, zelenej kockovanej košeli a hrá. Na nohách má žlté papuče. Už mu chýba iba vysoký špicatý červený klobúk a vyzeral by ako lesný škriatok. Náramne

veľký škriatok. Vtom zdvihne ruky od klávesov a veselo sa niekoľkokrát s nohami nad zemou otočí na stoličke. Keď sa prestane krútiť, pozrie sa na mňa. Má obrovské dohora vytočené fúzy, strapaté vlasy, husté obočie, ktoré sa mu nad majestátnym nosom stretáva, a maličké prenikavé oči.

„To musí byť on, čo neznáša metronóm,“ zanôti ako operný spevák a zdvihne pritom ľavé obočie.

„Hej,“ prikývnem stojac vo dverách.

Obočie mu spadne, až sa mi zdá, že sa na mňa mračí.

„Tak vstúp smelo ďalej, Berco! Tu žiadny metronóm nenájdeš,“ teraz mu zasa vyletí pravé obočie, vysoko ako dúha, a ja som si istý, že sa na mňa zasmial. Zatvorím za sebou dvere. Chvíľu si ma zvedavo obzerá a potom sa znova zatočí na stoličke.

„Pekne vítam, umelec, v tejto našej kapele,“ zatiahne hlbokým hlasom a ako dirigent mávne smerom ku kreslu schovanému medzi stožiarmi starých platní, „sadni si u nás, tutohľa!“ Sadnem si a husľové puzdro si položím na kolená. Zatiaľ to celkom ide, má rád Beatles a nehovorí mi Bertulík.

„Tak čo, Berco,“ zadíva sa mi uprene do očí, ako keby mi čítal myšlienky, „vidím, že chlap si už celý, aj husle by si mal mať celé. Čo s tým spravíme?“

Pohotovo otvorím puzdro a ukážem mu svoj nástroj:

„Ale veď týmto nič nechýba.“

„Tak si ich daj pod bradu a natiahni ľavú ruku!“ zavelí učiteľ.

Urobím, ako prikázal. Husle mi siahajú sotva po zápästie. Učiteľ priloží palec na koniec huslí a ukazovák natiahne až po končeky mojich prstov. Nameranú vzdialenosť mi ukáže:

Metronóm

„Presne toľko im chýba. Prerástol si ich, Berco. Sú trojštvrťové. Ale to nič. Nájdeme husle, čo ti akurát do dlane prilahnú. Tieto odlož! A doma povedz, že sú ti už malé.“

Postaví sa a v tých žltých papučiach sa prešuchce cez celú učebňu až ku skrini. Otvorí ju. Na každej polici leží puzdro. Úplne zhora zoberie jedno z nich, zavrie skriňu a prinesie mi ho.

„Otvor ho!“

Fíha, aké je veľké a ťažké. Hádám je aj z dreva, také som ešte nevidel. Otvorím ho. Vnútri sú pod zelenou zamatovou prikrývkou schované veľké husle. Dám dolu prikrývku. Husle majú farbu gaštanov. Ako vlasy mojej mamy. Ani neviem prečo, mám divný pocit. Taký slávnostný. Ako keby som práve vstúpil do tajomnej pyramídy alebo do jaskyne s pokladom.

„Neokúňaj sa a daj si ich pod bradu!“ povie učiteľ.

Chytím husle, položím si ich k ľavému plecu a prichytím bradou. Sú ťažké, padajú mi. Pridržím ich rukou, po chvíli ich však zložím.

„Neudržím ich. Azda som na ne ešte nedorástol,“ zamrmlam.

„Ale čoby,“ zasmee sa, „sú ti akurát. Máš v puzdre pavúka!“

„Pavúka?!“ Pozriem do puzdra, ale žiadneho tam nevidím. Iba sláčik. Učiteľ natiahne ruku a vytiahne odkiaľsi také pokrivené čudo, čo fakt pripomína tarantulu. Zoberie mi z rúk husle a to čudo na ne zosponu pripevní.

„Teraz skús,“ povie.

Ešteže sa nebojím pavúkov. Opäť si založím husle pod bradu. Teraz tam držia samé. Netreba ich pridržovať.

„Sedia ako uliate, bude z teba skladateľ,“ pospevuje si učiteľ a zatočí sa na stoličke.

Potom mi zoberie husle spod brady a obzerá si ich.

„Na týchto hral sám Mozart, keď bol taký ako ty,“ povie vzrušene.

No určite, o Mozartovi som už čosi počul na hudobke. Zázračné dieťa. To ja mimochodom určite nie som. Veď Mozart žil hádam aj pred sto rokmi, také staré tie husle určite nie sú.

„Neveríš, čo?“ opäť mi číta myšlienky, „tak sa im pozri na dušu.“

Hovorí o nich, ani keby boli živé.

„Každé husle majú vnútri dušu, Berco,“ povie mi potichu, „ináč by nehrali. Nazri dovnútra.“

Ukáže na úzky otvor v husliach. Podá mi ich a ja ich nakloním do svetla, aby som videl dnu.

„Vidíš niečo?“ spýta sa učiteľ.

„Áno, takú doštičku.“

„To je duša. A vidíš ešte niečo?“

„Je tam niečo napísané.“

„Tak prečítaj.“

„Joseph Klotz, tisícšesťdesiatdva,“ čítam pomaly malinké písmenká.

V miestnosti zavládne ticho.

„Je tam napísané Klotz, nie Mozart,“ poviem nedôverčivo po chvíli.

„Povedal som, že na ne hral, a nie že ich vyrobil,“ odpovie učiteľ.

A vtom mi to dôjde:

„Tisícšesťdesiatdva?!“ skriknem. „Veď to je viac ako dvesto rokov!“

Pánabeka, veď tie husle musia byť ohromne drahé. Najmenej tisíc eur a možnože aj viac. Milión. Už chápem, prečo je učiteľ taký vzrušený.

„A to na ne fakt hral Mozart?“ spýtam sa.

„Wolfgang Amadeus Mozart sa narodil v roku tisícšesťdesiatšesť. Koľko mal rokov, keď ich vyrobili?“ opýta sa ma ako na matematike. V tej som dobrý.

„Štrnásť,“ vychrlím.

„A ty máš koľko?“

„Dvanásť.“

„Dvanásť, a už to celé husle potrebuje, hotový valíbuk,“ mrmle si učiteľ pod fúzy, „pravda, Mozart bol menšej postavy ako ty, Berco.“

„Pán učiteľ,“ spýtam sa ho, „a odkiaľ máte také staré husle?“

„Oj, mám tam aj staršie,“ ukáže na skriňu.

„Vieš,“ pokračuje a opatrne ukladá vzácne husle naspäť do puzdra, „Mozart ich venoval jednému svojmu žiakovi, no a to bol môj praprapradedko. Narodil sa tu, v Bratislave, ako ja aj ty. A on ich venoval môjmu prapradedkovi, ten zas môjmu pradedkovi, ten dedkovi, no a môj otec ich dal mne.“

„A to tie husle teraz venujete mne?“ pýtam sa užasnuto.

„Zatiaľ nie, uvidím, ako si budete rozumieť,“ pozrie na mňa spod zdvihnutého obočia.

„Pre túto chvíľu ti ich iba požičiavam,“ zatvorí puzdro a podá mi ho, „dávaj na ne veľký pozor!“

„A to ani nebudeme cvičiť?“

„Dnes nie, na prvú spoločnú hodinu to stačilo. Musím ti však ešte povedať to najdôležitejšie,“ zasa sa zatočí na stoličke ako na kolotoči. Keď sa zastaví, zaspieva:

„Či mi veríš a či nie, tie husle sú čarovné.“

A po chvíľke dodá: „Vedia plniť želania.“

Nuž, o tom Mozartovi by som mu to ešte veril, ale toto je už trochu priveľa. Husle ako zlatá rybka. Ha-ha-ha.

„Hej?“ uškrniem sa. „A ako to robia?“

„Ty mi zasa neveríš, čo?“ pozrie na mňa jastrivými očami. „Stačí zahráť ten správny akord a niečo si pritom zaželať. Vieš, čo je to akord?“

„Akord to je, keď zahráme veľa tónov naraz,“ oživujem vedomosti z teórie.

„Veľa, veľa,“ učiteľovi vyskočí obočie, „stačia aj tri, ale nie len tak ledajaké. Musia k sebe patriť. Musia harmonizovať. Počúvaj!“

Otočí sa ku klavíru a zahrá tri tóny, najprv oddelene a potom spolu.

„Tak čo? Páčilo sa ti to?“ obzrie sa na mňa.

„Páčilo,“ vravím.

„To bol akord. A toto?“ zahrá dajaký galimatiáš.

»»»» Wolfgang Amadeus Mozart

Mozart je najslávnejší hudobný skladateľ všetkých čias. Bol slávny už ako šesťročný a aj dnes po 250 rokoch je jeho hudba veľmi obľúbená. Skladal opery, symfónie, koncerty aj obyčajné pesničky do tanca.

„To sa mi nepáčilo.“

„No vidíš, to nebol akord,“ otočí sa ku mne, „to máš ako so slovami. Keď písmená k sebe patria, vytvoria slovo. Napríklad – Berco. To už niečo znamená, to je akord.“

Otočí sa naspäť ku klavíru.

„Berco!“ zaspieva hlasno a udiera pritom do klávesov, akoby horelo. Potom sa otočí ku mne a povie:

„No a stačí vymeniť jedno písmenko, a už to nič neznamená, už to nie je akord. Napríklad – Verco alebo Čerco. Rozumieš?“

„A vy ste ten čarovný akord našli, pán učiteľ?“ spýtam sa.

„Neviem,“ zamyslí sa, „veľa želaní sa mi v živote splnilo, ale či to bolo vďaka akordu? Zahrať akord na husliach vôbec nie je ľahké. A čarovný akord už tobôž nie. Hodina sa skončila, dovidenia v piatok, Berco.“

Otočí sa ku klavíru a začne znovu hrať Žltú ponorku.

„A keď budeš cvičiť,“ povie počas hry, „dávaj si pozor!“

„Na čo?“ spýtam sa, „na prsty?“

„Na to, čo si budeš želať.“

Je večer. Sedím uprostred svojej izby na stoličke, predou mnou stojan, na ňom noty a na nich Dva roky prázdnin. Ja ich však nečítam. Hľadám čarovný akord a intenzívne si niečo želám. Prstami prebehujem po hmatníku a ťahám sláčikom po strunách hore dole. Znenazdajky sa pomaly začnú otvárať dvere. Objaví sa v nich mamina hlava s vyvalenými očami.

„To čo hráš, Berco?“ spýta sa, keď na chvíľku prestanem. „Nejakú avantgardu? To ti dal ten tvoj nový učiteľ?“

